

ÖRÖMHÍR

VI. évfolyam 4. szám

2019. augusztus

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia magazinja

„Ne rejtsd el előlem arcodat” /Zsolt, 27/

A címben szereplő idézet a Zsol-tárok könyvéből egy olyan idézet, amikor az emberből eleven vágyként fakad fel az a kívánság, hogy Isten semmiképp ne legyen csupán egy távoli Úr, hanem olyan Isten, aki itt van a közelünkben.

Ha távol van, nem láthatjuk sem Őt, sem arcát. Ám különös emberi vonásunk, hogy noha fizikailag közel lehetünk valakihez, képesek vagyunk elfordulni tőle. Az utcán a bajban lévőktől képesek vagyunk elfordítani arcunkat. Gyerekként, ha sírtunk arcunkat a markunkba tettük. Milyen vigasztaló érzés, amikor hosszú idő után újra találkozunk valakivel és megpillantjuk az arcát. Vagy fényképet nézegetve egy ismerős arcáról mennyi kedves emlék ugrik be!

Mintha Isten vágya is az lenne, hogy mi se rejtsük el előle arcunkat. Ne forduljunk el tőle! Ne dugjuk

fejünket strucc módjára homokba, így se rejtsük el arcunkat. Amikor Ádám elkövette engedetlen bűnét és elrejtőzött az Éden-kert bokrai közé, akkor Isten hívta: „Ádám hol vagy?” Látni akarja Isten az embert.

És ma is így fordul felénk Isten: kéri, hogy ne rejtsük el előle arcunkat. Az elmúlt évek Örömhírének nyári számában olyan arcokkal találkozhattak, akikkel a templomban már találkoztak, de előfordulhat, hogy szinte semmit nem tudtak róla. Az Örömhír oldalain viszont csöppnyi bepillantást adtak életükbe, megmutatták arcukat, sőt hitükről beszéltek.

A mostani számban is hasonló ajándékban van részünk. Akik vállalkoztak arra, hogy írnak pár sort magukról, olyan arcukat láthatjuk meg, amelyet eddig talán csak Istennek mutattak meg.

Régi képregények alakjai manapság a mozivászonon újra meglevelednek. A Batman mese egyik hírhedt figurája volt az arc nélküli ember. Pontosán nem ismerem történetét, de valami balesetben sérült meg a fél arca és azt eltakarva éli életét.

Rémisztő figura. Az elrejtett arc bennünket megrémít. Akarjuk látni, hogy ki is az, aki mellettünk van.

Egy éve annak, hogy idekerültem a zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébániára. Amit addig csak hírből hallottam, most személyesen tapasztalhatom meg. Amikor megkaptam János püspök atyától a kinevezésemet, akkor ez a plébánia számomra „csak” egy név volt. Jóllehet sok ismerősöm lakik itt, sokan vannak, akiket korábbról ismertem már, azért nagy összességében mégiscsak egy intézmény neve állt abban a levélben.

Egy év elteltével azonban boldogan fogalmazom meg, hogy számomra is arca lett ennek a plébániának. Sok-sok arc, sok ismerős tekintet. Egy-egy szentmisén, ha az oltártól, vagy az ambóttól körbetekintek már egy-egy archoz emléket, találkozást, beszélgetést, közös élményt is tudok társítani.

Boldog vagyok és örömmel tölt el, hogy az itteniek előlem, előlünk sem rejtették el arcukat. Engedik, hogy megismerjük őket, életüket és hitüket.

TANÚSÁGTÉTEL

Halász Sándor

Egy emlékezetes Anyák Napja

Szeretném néhány gondolatban bemutatni életem egyes szakaszait, melyek meghatározóak voltak mai gondolkodásomban.

A kisgyermekkorban látottak, tapasztaltak erősen befolyásolják életünk későbbi szakaszait. Azt hiszem ez nálam is hasonlóképpen történt. Apai ágon Zalaháshágyhoz kötődöm, az első három évemet ott töltöttem. Akkor még nagyszüleimmel és nagynénémmel laktunk együtt a Zalaegerszegre költözésünkig. A nagyszülői ház értékesítéséig, kb. 3 évig még rendszeresen jártunk vissza Zalaháshágyra. Számomra ezek a látogatások csodálatos emlékként maradtak meg. Ezen időszak alatt

csöppentem bele a pusztacsatári búcsúba, melyeket gyermekfejjel kissé máshogy láttam, mint most, de a hangulata örökké belém ivódott.

Anyai nagyszüleim Botfán éltek, akik az átlagnál erősebben tartották a vallási hagyományokat, két gyermeküket Józsefnek és Máriának nevezték el. Nagyapám az egyházközség világi elnöke volt a faluban. Határozott, kemény ember volt, nem engedett a meggyőződéséből, azt hiszem ebből maradt bennem is valami.

Szüleim hatására korán kezdtem el rendszeresen szentmisékre járni a Mária Magdolna Templomba, 2. osztályos koromban voltam első áldozó, negyedikben bérállkozó. Ez most kissé korainak tűnik, de akkor más idők jártak. Bérállkozás után továbbra is rendszeresen jártam szentmisékre, mivel édesanyám ragaszkodott ahhoz, hogy elkísérjem. Gyakran megfordul a fejemben, hogy a velem végzetek közül senki sem volt ilyen szerencsés, mint én, bár akkor nem mindig éreztem örömet a kötelezettségemnek. Sajnos abban az időszakban nem volt lehetőségem olyan ifjúsági közösségbe bekapcsolódni, mint ami most már sokaknak megadatik. Nekem lett volna igényem rá, de ezzel nem sokan voltak így, a 9 órás, mondhatnánk diákmiséken velem hasonló korúak elvétve voltak, inkább csak a szülői, nagyszülői korosztályba tartozók. Ha ez másként történnik, lehet, hogy a papi pályát választom.

A középiskolás lázadó időszakomban lehetőleg elkerültem a templomot. Eleinte csak 3 hetente lehetett hazajönni Kőszegről szombat esténként, így mentesülhettem a vasárnapi szentmiséről, csak a nagyobb ünnepek alkalmával kellett azokon részt vennem.

Ez a helyzet a későbbiekben még tovább romlott. Hívónak tartottam magam, de a szentmisére egyre kevésbé volt igényem. Úgy gondoltam mindennek eleget tettem azzal, hogy a házasságomat egyházi szertartással is megerősítettem, a gyermekeimet megkereszteltettem és hitoktatásra járattam.

A változás 2005-ben történt, mély hatást gyakorolt rám Szent II. János Pál pápa halála és azt megelőző néhány nap. A következő hónapban, anyák napján volt a „nagy áttörés”. Visszaemlékezve, ez számomra most is egy csoda. Édesanyám évek óta tartó unszolására feleségemmel együtt először léptük át a kertvárosi templom küszöbét. Tulajdonképpen azért mentünk el, mert a szentmise keretében tartott anyák napi műsorban a nagyobbik leányunk is szerepelt. Gondoltam, valahogy kibírom azt az egy órát, meghallgatom leányom szavalatát, majd irány a közelben lévő szülői ház, ahol az ünnepi, többfogásos, kiadós ebédet elfogyasztom. Bodorkós Imre Atya azonban áthúzta a számításomat. Az általa megtartott szentmise olyan nagy hatással volt rám és feleségemre, hogy visszahozott bennünket a „romlott

katolikus” állapotból.

Azóta tulajdonképpen rendszeres templomba járó lettem. Plébániánkon tagja vagyok a „Férfi imacsoportnak”, melynek lelki vezetője Szalai Attila atya. Nagyon jó közösség alakult ki, aktív résztvevői vagyunk a plébánia életének. Büszkéek vagyunk arra, hogy Szeghy Csaba atya korábban szintén a közösségünk tagja volt. Sajnos szomorú események is voltak ebben az évben, Endre barátunkat májusban veszítettük el, az útjára felkészítő András atyát pedig a következő hónapban.

Feleségemmel a Mária Magdolna Plébánia egyik házastársi közösségének is tagja vagyunk, melynek lelki vezetője Stróber László atya. Számomra sokat jelent az az egy óra, amit kéthetente pénteken késő délután együtt töltünk. Ekkor az egész heti stressz, problémák, gondok elfelejtődnek, a pörgést higgadság, nyugalom váltja fel. Ezzel a lecsillapodott lelkülettel nagyon jó elkezdni a hétvégét. Ahhoz tudnám hasonlítani ezt az érzést, mint amikor a Delete gombot megnyomom a számítógépen.

Az utóbbi években szervezett külföldi utazásként számomra kizárólag a zarándoklatok jöhettek szóba, szerencsés vagyok, mert több alkalommal is volt lehetőségem részt venni ilyen utakon. Mindegyik utazás óriási élményt, lelki feltöltődést jelentett, ugyanakkor meg kell jegyezni, hogy bár gyönyörű helyeken járunk, de akkor is a legszebb templom a kertvárosi és a legszebb búcsújáróhely Pusztacsatár.

Még annyit megemlítenék, hogy számomra sokat jelent, amikor az úgynevezett háttértevékenységben - fenőfaállításban, karácsony és húsvét előtti külső, belső takarításban – részt veszek. Ilyenkor még erősebben érzem, hogy itt egy nagyon jó, összetartó közösség van. Élmény a hívótársakkal együtt dolgozni, beszélgetni és nem elhanyagolható, hogy a segítőkész ellátó úgynevezett „hadtáp” a házi készítésű finomságokkal igazán jó ellátást, kényeztetést jelent.

Befejezésül az alábbi - általam nagyon kedvelt - biblia idézettel zárnám mondandómat, amelyet hitvallásomnak is tekintek: „Az vesse rá az első követ, aki büntetlen közületek!” (Jn 8,8)

TANÚSÁGTÉTEL Peszleg Márton

Isten felemelhetetlen köve

Ha Isten mindenható, akkor tud teremteni egy követ, amit senki sem tud felemelni? Ezután ő azt fel tudja emelni? Ha igen, akkor az a kő nem is felemelhetetlen, de ha nem tudja, akkor mégsem mindenható?

Sokszor hallottam, leginkább nem hívó osztálytársaimtól ezt a paradox kérdést.

Hogy én mit gondolok? Szerintem Isten már réges-rég megteremtette ezt a követ. Ez a kő mi vagyunk. A felemelhetetlenségünk, a saját akaratunkból adódik. Ugyanis bárki bármit mondhat, Isten bármit tehet, ha mi csökönyösen ragaszkodunk ahhoz, amit kigondoltunk, akkor mozdíthatatlanok vagyunk.

Ez így a jó. Úgy bízunk rá magunkat az Úrra, hogy közbe megmarad a saját gondolatunk. Szeretné Ő, hogy mi magunk hozzuk meg a döntéseinket. Ha butaságot csinálunk Isten úgysis jelzi, hogy neki van egy jobb terve, és vezet majd minket azon tovább. Ha elég sok rossz döntést hoz az ember, meg fogja tanulni mi a jó, és mi a rossz, mi az, ami az Úr terve lehet. Ő megengedi a rosszat, de nem akarja. Vezetni szeretne az ő útján, de nem kényszerít.

Én ezt tavaly fogtam fel csak igazán, hogy Isten sokszor próbált "felemelni", jobb útra téríteni, de én nem figyeltem. Azóta érzem, hogy bármi rossz történik, van valami terve az Úrnak emögött, valami jó, amit még nem érthetek. Nos, hogy mi történt, ami miatt észrevettem ezt?

Tavaly ősszel voltunk a közösségünkkel, a Nagymarosi Ifjúsági találkozón. Ott a Szentségimádás volt az, ami a legerősebben hatott rám. Zenés részen lehajtottam a fejem, és egy időre elsötétült minden. Ki tudtam zárni minden zavaró tényezőt, és ekkor jött egy kicsikét filmbe illő jelenet. Emlékképek jelentek meg a szemeim előtt. Csupa rossz dolog, a

volt barátnőmmel, és a barátaimmal kapcsolatban. Nem volt jó érzés ezeket látni, és próbáltam másra gondolni, de egyszerűen nem ment. Újabb és újabb kellemetlen emlékek jutottak eszembe. Aztán feladtam a próbálkozást, hogy eltereljem a figyelmem, és ekkor jött a meglepetés. Egy rossz emlék egyből átcsapott egy jóba. Egy barátal való veszekedés után, megjelent egy kellemes találkozás, egy szép emlék.

Nem maradt abba, egyre több rossz jutott eszembe, aztán egyből rá egy ahhoz kapcsolódó jó. Mintha csak megpróbálná az Isten megmagyarázni, hogy melyik balul elsült dolog, miért történt, és milyen jó jött ki belőle. Amikor kinyitottam a szemem, azt vettem észre, hogy könnyek folytak végig az arcomon.

Azóta tudom, hogy minden okkal történik. A Jóisten keze mindenben benne van. Sokan kinevetnek miatta, de legalább annyira felvonják a szemöldöküket, hogy lassan nem is az arcuk részét képezi, amikor meghallják, hogy milyen Istenképem van. Sokszor annyira furcsa dolog sül ki valamiből, vagy annyira lehetetlen út vezet oda, hogy én eldöntöttem magamban: Isten unatkozik.

Akik ezt megkérdőjelezik, azoknak ajánlom, hogy nézzenek meg egy kacsacsőrű emlőst.

Én vagyok Isten egyik felemelhetetlen köve. És azóta, hogy megváltozott a gondolkodásmódom, boldergában tudom élni az életem, és sokkal jobb az Istennel való kapcsolat. Imáimban legtöbbször a kérés és hálaadás mellett, ott van egy sokkal személyesebb beszélgetés a Jóistennel.

Már nem vagyok haragtartó, megbecsülöm az embereket, akik az életem részévé váltak. És ennek az utóbbinak köszönhető, hogy még jobban meg tudott változni az életem.

Idén újévkor, amikor lőttük fel a tűzijátékokat, visszagondoltam az évemre, és csak annyit kértem egy barátommal, hogy az Úr, ebben az évben is legyen legalább ennyire kreatív. Ugyan sose fogom megérteni, hogy miből mit akar kihozni, és néha ő sem fog tudni "felemelni" a makacsságom miatt, mégis így szeretném élni az életem. Vele együtt.

„Az, ahogyan gondolkodsz meghatározza azt, amit érzel, és az, amit érzel, meghatározza az érzelmeidet.” (William Paul Young)

TANÚÁGTÉTEL

Pesti Lászlóné

Csak szeretettel!

„Használd jól az ajándékokat, amelyeket kaptál, és add tovább a szeretetet, ami megadatott neked” (Lisieux-i Szent Teréz)

Egy mélyen vallásos családban nevelkedhettem szüleimmel, nagyszüleimmel együtt. Csodálatos gyerekkorom volt. Ma is emlékszem az esti imára, amit közösen mondtunk. Nagypám kalapot emelve Isten nevében indult el, bárhova vitt az útja.

Mikor bérnálóztam, az a megtiszteltetés ért, hogy én köszönhettem Kovács Sándor püspök urat a söjtöri templomban. Mikor megtudta a nevemet, azzal a jószággal áldással bocsátott utamra, hogy Kis Szent Teréz vigyázza egész életemet.

Kisgyermekként talán nem értettem még e szavak súlyát, varázsát, de visszatekintve hálás vagyok ezért a bölcs útravalóért.

Mielőtt megszülettem, édesanyám Kis Szent Terézhez fohászodott, hogy egy lánya szülessen. A kérés beteljesedett, majd hálából egy szobrot állíttatott a söjtöri templomba. Minden év október 1-jén hálaadó

misét mondatok a szent tiszteletére. Édesanyámat is október 1-jén szólította magához az Úr Kezdetben a hit csak annyit jelentett, hogy szép ruhába öltözve meggyünk szentmisére. Ott vannak a barátaim, a falu kedves emberei, majd délután játék. Ez jelentette számomra az ünnepnapokat. Aztán egyik barátnóm súlyos beteg lett. „Agydaganat” - állapították meg az orvosok. Szörnyű volt tudomásul venni, hogy őt elveszíthetjük. A másik barátnőmmel minden este mentünk a májusi litániára, és kértük a Szűzanyát, hogy gyógyítsa meg beteg barátnőnket, Kérésünk meghallgatásra talált. Egy másik orvosi vizsgálat során kiderült, hogy szerencsére kevésbé súlyos betegségről van szó. Ez volt az első olyan igazi tapaszt-

talás, ami a mai napig elkísér. Innentől kezdve egyre mélyebben figyeltem a Jóistenre, Szűzanyára és védőszentemre.

Gyerekkorom óta vonzott a tanári pálya. Ez viszont azzal járt a 60-as, 70-es években, hogy templomba nem lehetett járni. A mi kis falunkban nagyon komolyan vették a szocialista eszméket. Vívódtam. De Jézus is tanított..... Mit tegyek? Valami azt súgta, oldd meg! Jelentkeztem a tanárképző főiskolára. Bár a felvételi jól sikerült, mégsem vettem nyertem felvételt családunk vallásos elkötelezettsége miatt. De a Jóisten megmutatta az utat. Kiderült, hogy a falusi pártszervezet levélben értesítette a főiskolát, hogy ellehetetlenítse a felvétellemet. Következő évben nem sikerült az újabb gáncsoskodás. Pár év múlva úgy alakult, hogy a feljelentő unokája tanítványom lett. Azt tudtam és tudom a mai napig, hogy tanítani, nevelni és élni csak szeretettel

lehet. Felkaroltam az unokát, kedvenc tanára lettem. Boldog vagyok, hogy pályám során sok szeretetet tudtam átadni tanítványaimnak.

Sokat fohászok, hogy szerető társam legyen életemben, akivel boldog családban élhetek, akivel így nevelhetjük gyermekeinket is.

Hálát adok a Jóistennek, Szűzanyának, védőszentemnek, hogy mindig elég erőt és hitet adott, hogy önzetlenül tudjak segítő kezet nyújtani embertársaim felé. Boldog vagyok, hogy szabadon gyakorolhatjuk hitünket, hogy vannak olyan tanítványaim, akik felnőttként megtalálták lelki életük útját, vagy éppen ráleltek a pedagógusi pálya szép, kihívásokkal teli útjára.

Örömmre szolgál, hogy a kertvárosi plébánia közösségéhez tartozhatok, ahol számomra különlegesen emberi és szeretetteljes a légkör, s ahol a hétköznapok nehézségei közepette megnyugvásra, jó emberi szóra lelhetek.

TANÚÁGTÉTEL

Rakos Barnabás

Hiszek Istenben

Számomra az, hogy hiszek Istenben, az ő gondviselésében ajándék a mindennapokban. Tudom, hogy valaki odafentről vigyáz rám és a családomra, hiszek benne, hogy valaki segít nekem, vezeti lépteim.

Vallásos családban nevelkedem, szüleim és nagymamám tanítottak meg imádkozni, Istent hívni, a jó dolgokért hálát adni, a rosszak elkerülését kérni. Ma már az életem része a mindennapi imádság. Kiskorom óta járok templomba és hittanra, s még egészen kicsi alsósként ministráltam először. Robi atya hívott, azóta egyetlen vasárnapi szentmisét sem mulasztottam, előre várom Isten szolgálatát. Kezdetben csak kevés feladatot kaptam, azokhoz is elkelt a segítség, de a ministráns közösség mindig nagyon kedves és segítőkész volt. Aztán ahogy teltek az évek, már egyre „fontosabb” feladatokat is elláthatok a szentmiséken, amiket korábban irigyeltem a nagyoktól.

Kezdetben vonzó volt a mise végén a jutalom, a dicséret, ma már a prédikációk nyújtotta lelki töltődés, a jól végzett feladat iránt érzett öröm, Istennek tett jó szolgálat miatt járok. Robi atya távozásával félve vártam az új lelkipásztort, vajon milyen lesz...? Kedvelni, segíti-e úgy a csapatot, ahogy Robi atya? Hálás vagyok

Istennek, hogy olyan kedves, melegszívú atyát küldött közösségünknek, mint János atya, akivel együtt folytatjuk tovább, ahogy Robi atya kérte tőlünk.

Nem vagyok a legjobb magatartással megáldott gyerek, gyakran okozok gondot szüleimnek, sokszor nehéz elfogadnom a véleményüket, akkor is, ha beigazolódik, hogy nekik volt igazuk. Gyakran kérem Isten segítségét a mindennapokban, érzem, hogy meghallgatja imáimat. Ha nem jól alakultak dolgaim, előfordult, hogy elbizonytalanodtam létezésemben. Ilyenkor szüleim biztattak, hogy Istenbe vetett hitemet nem szabad feladnom, mindig hinni kell benne, mert Istennek terve van velünk, a cselekedeteinken keresztül tanít minket. Az édesanyám szerint Isten azt szeretné, hogy küzdjünk, ne adjuk fel és akkor segít is minket mindenben.

Tudom, hogy van miért hálásnak lennem Istennek. Egészséges vagyok, szerető családom van, Isten szeret engem. Szeretek a plébániai közösség tagja lenni. Jó érzés az ismerős arcokat látni, tudni, hogy itt mindenki hisz Istenben, imádkozik, ide tartozik. Az ünnepeket nem tudnám elképzelni az egyházi szertartások nélkül. A karácsonyi pásztorjáték,

az éjféle mise, a húsvéti vigília, az advent és a nagyböjt időszaka része családunk ünnepeinek, lelkileg is megéljük ezeket. Együtt készülünk, együtt imádkozunk, együtt adunk hálát szüleimmel és testvéremmel.

A plébániai és a ministráns közösségben szabadon megélhetem a hitemet, mert mindenki hozzám hasonló beállítottságú. Sajnos az iskolai közösségben kevesen hisznek Istenben, emiatt vannak, akik kigúnyolnak azért, mert templomba és hittanra járok. Nem foglalkozom velük, mert én hiszek Istenben. Érzem, hogy az én életem jobb és boldogabb, mint az övék, mert Isten vigyáz rám.

Szeretek templomba járni, szeretem az atya prédikációit, igyekszem tanulni szavaiból, szeretem elmondani az imákat, hinni abban, hogy Isten és a szentek segítenek engem. Szeretnék a hit által jobb lenni, jó felnőtté válni. Remélem, addig is Isten kedvében járom az utam.

Szalmaszál

Sok évvel ezelőtt Édesanyám egy egyedi, személyes ajándékkal lepett meg. Az év minden napjára választott és kézzel írt nekem egy-egy gondolatébresztő ígét, bölcsességet. Nagy öröm most is olvasni, a beleadott minőségi időtől még értékesebbnek látom s most, hogy nincs a Kéz, mely írta, még megrendítőbb a sorok közé látni, vajon a napi idézettel mit szeretett volna nekem Anya üzeni. Szeretem az üzeneteket, leveleket, a verseket, a könyveket. A Könyvek könyvét. Fürkészem a sorokat, vajon merre menjek az ÚTON, mit tegyek a képzeletbeli tarisznyámba?

Családunknak sokat jelent a Kentenich József által alapított Schönstatt Családmozgalom. Hálás vagyok, hogy nagycsaládos életünk szöttesét színesítik a schönstattos lánytáborok, a nyári családnapi házaspároknak tartott előadásai és az esti tanúságtételek, az ifjúsági találkozók Óbudaváron, a fiatalok szolgálatai gyerekvi-gyázóként. Sok hiteles, derűs ember szavaiból, példájából meríthet(t)ünk bátorságot, erőt az évek során.

„S a bátor ember tökéletesen tudatában van annak, hogy Ő a megfelelő személy, a megfelelő helyen és időben, a megfelelő fel-adatra.” (Kentenich József) S vajon mi is azok vagyunk?

A legfőbb tanítóink a gyermekeink... férjem, Tamás és én is „nevelt nevelő” vagyok: akik a sok hang közt néha nem hallják egymást; időnként nem érnek oda egymás-hoz, mert egy Lego-tenger állja az útjukat; vagy akik nem tudják elsimítani a veszekedést, mert az az idegeikre megy.

„Életszentség annyi, mint bátorság, hogy kezdjük el mindennap újra.” (Kentenich József) Bátorság?..!!

...Bánt, ha nem érek oda időben a hazatérő elé; s, ha vigasztaló szavaim nem érik el a vágyott hatást. Nehéz hét embernek türelemmel meghallgatni egymást. S jó lenne minden konfliktust elsimítani. De eszembe jutnak a vigasztaló, erőt adó szavak: „Az igazi keresztény igent mond határaitra, kicsinységére, de bizalommal veti magát az Atya karjaiba s így úrrá lesz aggodalmain.” (Kentenich József)

Reggelente kevésbé aggódom, mint a besötétedés-el-csendesülés kettősségét hozó estéken. Világosban könnyebb... frissebben derűsebbnek lennem. Ha kevésbé vagyok fáradt, jobban tudok szeretni. „Álljunk meg! Hagyjuk abba egy pillanatra a nekifeszülést a feladatra! Ezt csak úgy tudjuk megtenni, ha VALAKI kitölt minket. Csak úgy tudunk megállni, ha van itt valaki, akire nézhetünk.” (Beller Tilmann)

Ezt gyakorlom s ebben társam az Atya, segítőim a szentmise, a családom, a péntek esti közösségünk, pap-jaink, a barátaim, a családcsoporthoz, a Szent Család Óvoda lelki gyakorlatai.

Még gyakrabban szeretnék megállni és gyönyörködni! A sok háztartási munka, az iskolai programok, a logisztika, a viták, a gyógyszerészi feladatok közt hajlamos vagyok elfelejteni, hogy „Ne azért az eledelért fáradozzatok, mely ve-szendő, hanem azért az eledelért, mely megmarad az örök életre, amelyet majd az Emberfia ad nektek” (Jn 6,27)

...és ha sikerül megállni?? Észreveszem:

- Tamás fáradt... és inkább egyedül szeretne lenni,
  - Jancsival leguggolva a hangyát a fűben, ami mint egy erőművész cipeli a kenyérmorzszát,
  - Zsuzsi arcán az örömet a kedvenc szandál vásárlásánál,
  - Kata csillogó szemét, hogy együtt nézhettünk meg egy jó filmet,
  - Anna mosolyát egy-egy közi után, amit odafigyelésünkért kapunk késő este,
  - Matyi izgatott örömét egy-egy családi séta közben.
- Carcassone várát építve is szeretetet növelünk!
Küldetésünk van... a szeretet hány és hányféle nyelvjárását kaptuk eszközül az Atyától! Nagy a felelősségünk, mert mindannyiunknak hivatása van. A hivatást a lehető legnagyobb belső igénnyel, szeretettel, áldozatosan, igyekezettel, segítőkészen, alázattal, derűsen kell(ene) tennünk. Meg-megállva. Hibázhatunk. Elesünk és felállunk.

„Isten erejével a mázsás teher könnyű, mint a szalmaszál - nélküle mázsás súly a szalmaszál is” (Luther)

„Csak egyet adj: hogy céliránt haladjak, hogy szalmaszálak alatt ne roskadjak!

És ha szereteted mázsás teherrel tenné próbára ezt a gyenge vállat - segíts úgy vinni mázsás terhemet a Te erőddel - mint a szalmaszál!” (Túrmezei E.)

A hitem által erősödtem meg

Engem sokat bántottak a hitem miatt, de azt hiszem, ez sokat segített abban, hogy megerősödjek. Például még általános iskolás koromban a legjobb barátnóm fellökött a folyosón, mikor a vasárnapi prédikációról beszéltem neki. És azóta is ő a legjobb barátnóm. Abban az időben ő egy másik ember társaságában érezte jól magát, aki ilyet hozott ki belőle. Akkor nagyon nehéz volt ezt elfogadnom. Mint mindig, akkor is magamban kerestem hosszú ideig a hibát.

Mára már megtanultam, hogy nem mindig én vagyok a hibás, nem mindig minden az én hibámból történik. Ezt az egészet nem sikerült volna elérnem Isten és a benne való hitem nélkül. Saját magam elfogadásában is nagyon sokat segített a hitem.

A mostani osztályom sokkal elfogadóbb a vallás terén. Sőt! Nem csak elfogadják, érdeklődnek felőle, és nagyon sok kérdést feltesznek. Ez engem nagyon jó érzéssel tölt el, az előbb említett rossz tapasztalatok után. Ebben is az Úr munkáját vélem felfedezni, mivel nagyon sokat imádkoztam a jó és elfogadó osztályközösségért, mielőtt az osztályomat megismertem. És a Jóisten megadta.

Kisebb koromban nem sokat imádkoztam, azonban minden este kértem az Urat, hogy gyógyítsa meg édesapámat. Nagyon sokáig azt gondoltam, az Úr nem hallja meg az imámat, nem foglalkozik velem, mivel nem igazán történt változás. Nem értettem, hogy miért hagyja a Jóisten azt, hogy ez megtörténjen velünk. 2017 januárjában édesapám elment Leányvárra, ahol részt vett egy nagyon különleges terápián, ami azóta is hatásosnak bizonyul, mert már több, mint 2 és fél éve nem nyúlt alkoholhoz. Azóta nagyon boldog vagyok, és a hitem ezáltal is erősödött. Rájöttem, hogy az imának mekkora ereje is van, és sosem sza-

bad feladni az imádságot, mert amire valóban nagyon szükségünk van, azt az Úr megadja.

Ere van egy jó példám is. Egy fordított S-alakú görbülettel a gerincemben élem a mindennapjaimat. Amikor ezt az orvos közölte, nem éltem meg túl nagy tragédiaként, de amikor azt mondta, hogy fűzőt is kell hordanom, hát abban a pillanatban eltörött a mécses. Nagyon féltem. Abban az évben kezdtem gimnáziumi tanulmányimat. Egy teljesen új közösség részeként rettentően féltem, hogy köznevelés tárgya leszek. Titkon reméltem, hogy valahogy megúszom a fűzőt. Amikor édesanyámmal elmentünk Budapestre, hogy elindítsuk a fűzőm készítését, akkor egy nagyon aranyos bácsi kezdett el velem beszélgetni arról, hogy milyen is lesz ez az egész. A végén azonban abban egyeztünk meg velem, hogy ő egyelőre nem fog nekem fűzőt adni, mert már nem látja értelmét. Elmondhatatlanul boldog voltam, és egyből az jutott az eszembe, hogy mi ez, ha nem a Gondviselés?! Viszont a történet vége fordulatot vesz, mivel lassan egy éve becsületes fűző viselő vagyok. Azt gondolom, hogy kellett nekem az az idő, ami alatt lelkileg

teljesen felkészültem ennek a terhére, ami ima nélkül biztosan nem sikerült volna.

Amióta fűzőm van rengeteg új embert megismerhettem, és megtanultam, hogy kik azok az emberek, akiknek a véleménye számít. Az elején rossznak fogtam fel ezt az egészet, ami történik velem, de rá kellett jönnöm, hogy az Atyának minden rossznak tűnő dolog mögött van egy sokkal jobb terve, amit meg fog valósítani az életemben. Mind ezek után rájöttem, hogy az Istenbe vetett bizalom nélkül semmi nem úgy sikerül, mint annak kellene, mint ahogy az el van rendelve. Úgy hiszem, aki teljesen rábízta magát Istenre, feltétel nélkül bízik benne, és engedi, hogy az Atya a számára készített úton vezesse, annak sokkal boldogabb élete lesz.

Az isteni gondviselés a legjobb iránytű

Azt hiszem sokan vannak, akik első istenélményeiket hatalmas katedrálisok falai között, vagy egy-egy híres műalkotás előtt ülve élték át. Az én első valláshoz fűződő emlékeim egy nagyon profán helyszínen játszódtak le: ötéves voltam, s lakásunk akkori fürdőszobájában, a napi fürdés közben tanultam a latin mise szövegét. Egy szót sem értettem belőle, apám mondta előre a miséző pap szavait, én pedig válaszoltam a híveket illető részekkel.

– Introibo ad altare Dei! Ad Deum, qui laetificat juventutem meam. – így kezdődött.

Persze gondosan előadta a magyar fordítást is, de ezzel egy ötéves gyerek még nem volt sokkal előbbre. Annyiszor hallhattam azonban az egyes szövegrészeket, hogy végül kívülről fújtam mindent, s jelentkezhettem ministrálni. Az első szolgálatom nagy része a feledés ködébe vész, csak két részletre emlékszem. A miséző, nyolcvanas éveiben járó Kőhler Béla bácsira, aki azt mondta: gyere kis miniszter, mi fiúk tartsunk össze, valamint arra, hogy a mise egy bizonyos részén át kellett vinnem a misekönyvet a pap egyik oldaláról a másikra. Ez okozott némi nehézséget, mert még nem értem fel az oltárt.

Azóta eltelt 56 év. Sokan élnek át életük különböző szakaszai során hitbeli válságokat, engem ezek mind-ezidáig elkerültek. Ebben nagy szerepe volt annak, hogy mindig nagyszerű pásztorok és lelki vezetők voltak a környezetemben, akik nemcsak szavaikkal, hanem mindennapi életük példájával is élen jártak. Többen nincsenek már közöttünk, de mindannyiukért hálás vagyok Istennek. Hasonló jelentőséggel bír, hogy feleségem nemcsak életünk és családjunk mindennapjaiban, hanem az istenes élet terén is valódi társ, szurkoló és példakép.

Mostanában, ha felmerül a kérdés, hogyan éljen egy hívő ember, a Kivonulás, és Sámuel 1-2 könyvét kezdem lapozgatni. Mózes és Dávid király története rengeteg hasonlóságot mutat, kiemelve a számomra is fontos jellemzőket. Meghívásuk pillanatában környezetükben, családjukban mindketten senkinek számítottak, birkapásztorok voltak. Mindketten meghallották, és megértették Isten hívását, s azonnal igent mondtak neki. Hétköznapi emberek lévén nem voltak mentesek a súlyos, nemegyszer égbekiáltó bűnöktől, de ha erre figyelmeztetést kaptak, mindig készek voltak bűnbánatban visszatérni a helyes útra. Életük minden tekintetben az Isten terve szerint zajlott, többször is olvashatjuk, amint fontos döntéseik előtt konkrét útmutatást kértek, és kaptak az Istentől. Egy-egy imájukat, vagy Dávid király zsoltárait őrzi számunkra az Ószövetség. S végül tudtak önfeledten örülni az Isten

jelenlétében. Valahogy így képelem el ma is a hívő keresztény életet.

Amikor az eltelt évtizedekre visszagondolok, számba veszem nagy terveimet, céljaimat, sokszor azt látom, hogy Istentől mindent megkaptam, amire igazán vágyakoztam. Legtöbbször nem úgy, és nem pont akkor, amikor megfogalmazódott bennem, hanem úgy és akkor, amikor itt volt az ideje. Sokszor volt benne egy kis próbatétel, ott bujkált a kérdés: valóban ezt akarod? Akkor küzdj meg érte! Az utóbbi években, a hittudományi főiskola elvégzése után a lektor/akolitus képzés időszakát élem. Sokat foglalkoztat a kérdés, lehetséges-e, hogy Isten éppen egy hatvanéves embert hív civil diakónusi szolgálatra? Szeretnék a két fenti példakép alapján felkészülten igent mondani Isten terveire.

Hit és szeretet vesz körül engem

Szerencsésnek tartom magam, hogy hívő családban élhetek. Mivel még alig múltam 8 éves, ezért a Jóisten szeretetét elsősorban a szüleimtől tanulhatom. Mióta az eszemet tudom, közösen járunk templomba. Anyukám sokszor elmesélte, hogy már kisbaba koromban is elvittek szentmisére, amiből én még nem sokat értettem. Legtöbbször a padlón simogattam a fugákat, de oda-oda hallgattam arra, hogy mit mond Robi atya.

Családommal esténként közösen imádkozunk, hálát adunk az aznap történt jó dolgokért és megfogalmazzuk kéréseinket, amikben a Jóisten segítségét kérjük. Otthonunkba állítottunk egy kis házi szentélyt, meghívtuk Szűzanyát, hogy ő vezessen minket a hétköznapokban, köpenye alá rejtse minket, mint Égi Édesanyánk.

A Szent Család oviba jártam, ami olyan volt, mint egy nagycsalád. Szívesen jártam oda oviba, szerettem az óvó néniket. Gellért atya járt a mi csoportunkba hittanórát tartani. Sok bibliai történetet ismerhettem meg ezeken a foglalkozásokon, sokszor el is játszottuk ezeket. Nemcsak én tartoztam oda, hanem az egész család. Sok olyan program volt ott, amire az egész családot várták. Közös imák, apák napja, ünnepek, zarándoklatok.

Itt alakult meg egy családos közösség, az Olajfa közi, aminek mi, gyerekek is a tagjai vagyunk. Nagyon várjuk azokat az alkalmakat hétről-hétre, amikor mi is mehetünk közébe. A felnőttek közül vigyáz ránk mindig valaki, együtt játszunk, együtt imádkozunk. Olyanok vagyunk, mintha testvérek lennénk, gondolunk egymásra, hordozzuk egymás örömeit, bánatait. Minden nyáron elmegyünk együtt táborozni, amit mindig nagyon várok. Sokat játszunk, nevetünk együtt. Örülök, hogy tagjai vagyunk ennek a közösségnek.

A Mindszenty József Általános Iskolába járok, így év közben is sok alkalom van, ahol gyakorolhatom a hitemet. Minden hónap elsősütörtökén szentmisén veszünk részt, minden reggel közösen imádkozunk, és egész napunkat áthatja a Jóisten szeretete. Mivel iskolába is katolikus közösségbe járok ezért szerencsére még életem során nem volt olyan helyzet, hogy a hitem miatt kicsúfoltak volna. Nem lehet könnyű olyan helyen tanulni, ahol gúnyolódhatnak az emberen, ha a Jóistenben bízik. Még nem voltam elsőáldozó, de már nagyon várom, hogy Jézussal

az Oltáriszentségben is találkozhasak.

Szüleim és így az egész családom életét áthatja a Jóisten szolgálata. Mindig büszke vagyok arra, hogy szentmisén édesapám és bátyám is az oltár körül szolgál. Azt is nagyon szeretem, hogy anyukám a plébánián dolgozik. Szívesen megyek be hozzá, nagyon szeretem János atyát. Mindig vidám, jókedvű, olyan, mintha a családom tagja lenne. Szeretném, ha mindig ilyen környezetben élhetnék, ahol biztonságban vagyok és ahol hit és szeretet vesz körül engem.

Két történet

Sárdy Angéla vagyok, az Élet nagy kérdései nem értek felkészülten, pedig jócskán adott már tapasztalatot. Vallani a hitről? Erről is ezt mondhatom. Két történettel szeretnék válaszolni.

Személyes világom alakításában helye van a fiataloknak, a tanítványaimnak. Az iskolai rutin néha engedi, hogy a tanóra keretein túl megoszthassuk életünk egy-egy eseményét. Ilyen alkalommal történt, hogy a nyelvtani szerkezetek elemzése után az egyik osztálytársukról kérdeztem a fiatalokat, aki már hosszabb ideje nagyon beteg volt. Az addig keveset beszélő informatikusok élénken reagáltak, kiabálták a találkozásait, a társuk üzenetét. Egyszerre csak azt vettem észre, hogy egy szeretettel teljes, segítőkész csoport közepén ülök. Nem is tudtam, hogy ennyit találkoznak, ennyire átérzik egy 16 éves társuk súlyos baját. Ez bizonyíték számomra, hogy Isten minden lélekben működik.

A másik, a felnőtt mindennapok hátterét mutatja. A plébánia közösségén belül egy kisebb közösséghez is tartozom. Azért látnak kevesebbet bennünket, mert az egyik házaspár lakásán szoktunk találkozni. Ezek az összejöveteleken imádság, a Szentírás olvasása, a hitről való beszélgetés a kereszténységünk megélését segíti. A közösségi élményen túl mindig van olyan esemény, amit megünneplünk. Ötödik házassági évfordulót élt meg az egyik házaspár. Közös részt vettünk szentmisén, aztán két óriás pizzát, sört és üdítőt fogyasztottunk, késő estig beszélgettünk. Fontos volt az együttlét, senki sem sietett.

Számomra a hit ezt jelenti. Napjaimat a körülöttem élő emberek segítik megélni, példát, kedvet adnak, mert általuk felfedezhetem Isten jóságát a teremtett világban.

Mit jelent számomra hívőnek lenni?

Legutóbb ezt a kérdést egy csoporttársam szegezte nekem az egyetemen. Érdekes módon legtöbbször, ha kimondom - Vallásos vagyok! - Nem támadást, hanem szomjúságot tapasztalok. Néha az a benyomásom támad, hogy valamiért egyszerűen nem mernek hinni és pláne nem mernek egy vallás mellett dönteni. Ennek ellenére a spiritualitás és a felsőbb akaratba vetett hit után ők is vágyakoznak, és kapva kapnak az alkalmon, ha valaki olyannak tűnik, aki segíthet meghozni ezt a döntést, hogy kimondják: Hiszek!

Valahogy ez a döntésképtelenség elképesztő módon elterjedt, és ezt sok szempontból meg is értem, sőt magamon is tapasztaltam. Serdülő korom hajnalán részben tudatosan, de főleg "lázadásból" rengeteg mindent megkérdőjeleztem a szüleimtől kapott értékrendből, köztük a vallást is.

Fontosnak tartom megkülönböztetni hitet és a vallást. Nem azért mert a két dolog elválasztható, szerintem nem az, hanem

azért mert mostanában nagyon sok emberrel találkoztam, akik szerint lehet vallás nélkül hinni, és ha csak azt mondom – Hívó vagyok! – nem egyértelmű, hogy milyen keretek közt.

Egy kurzuson hallottam egyszer, hogy a hit olyan mintha Jézus várna ránk egy domb tetején, és mi futnánk felfelé. De mivel sokan vagyunk, és mind ugyanarra futunk, ha nem törődünk egymással, akkor nem fogunk tudni Jézus körül elhelyezkedni. A vallás éppen ez az együtt haladás. A rendszer, ami segít, hogy együtt juthassunk el Jézushoz. Nem lehet figyelmen kívül hagyni másokat, mert akkor beszorulunk, összeütközünk, és a végén sehova sem jutunk.

Én egy rettentő öntelt ember vagyok számtalan szempontból, így a fenti példa komoly büntudatot keltett bennem annak idején, és azóta is küzdök a tudattal, hogy valójában nem vagyok jobb másoknál, nem állok feljebb a dombon. Talán szeretnék, de nem érek többet. Gyakran eszembe jut, hogy milyen jó is lenne, ha megkapnám a gyógyítás ajándékát a Szentlélektől. Aztán mindig eszembe jut az az ember, aki megkapta a stigmákat, de pénzért kezdte mutogatni, ezért elmúltak. Sajnos attól tartok én is ilyen lennék. Talán nem pénzért gyógyítanék, de a kellő alázat hiányzik belőlem, és így nem vagyok méltó egy ekkora ajándékra. Ezen a területen rengeteget kell még fejlődnöm.

Annak idején ezért is esett nagyon rosszul, hogy nem bérállkozhattam az osztálytársaimmal, mert a szüleim

nem engedték. Ma már hálás vagyok ezért, és a saját gyermekeimet is valószínűleg vissza fogom tartani. Ennek köszönhető ugyanis, hogy oly sokakkal ellentétben én úgy járulhattam a bérálás szentségéhez, hogy saját döntésem volt ahhoz a valláshoz tartozni, amibe ez a szentség beavatott, és így ez a tényleges keresztyén nagykorúságot jelentette nekem.

Sokan néznek rám értetlenül, amikor elmondom, igen nekem is van olyan dolog, amit nem értek, hogy miért úgy tanítja az Egyház ahogy, és mégis követem. Pedig a dolog egyszerű, hiszem azt, hogy az Egyházat a Szentlélek vezeti, hogy nem én vagyok mindennek a megmondója (tehát ha az Egyház téved is dolgokban, sokkal valószínűbb, hogy az adott kérdésben neki van igaza), és komolyan gondolom, hogy nem lehet egyedül hinni. Nem véletlen, hogy az Isten is három személy! A szeretet nem lehet egyedül, és a mi hitünket csak szeretetben lehet megélni.

Én úgy gondolom, hogy a körülöttem élők éppen ezt a szeretet szomjazzák. Ez az, ami nélkül valahogy mindig bennük marad az érzés, hogy valami hiányzik az életükből. Így tehát a hit számomra a teljes élethez vezető utat jelenti, a támaszt a bajban, a közösséget, az elfogadást, a végtelen örömet és a feltétel nélküli szeretetet.

TANÚÁGTÉTEL

Mihálykó-Biró Andrea

Ott van velünk a Jóisten egész életünkben

Rendben, elmosogatok, az az első. Aztán porszívózás. A mosógép lejárt, már megint. Most raktam csak be az utolsó adagot ... Idegesít ez a szűnyogirtás. Biztos jó ez nekünk? Túl sokat vétünk a teremtett világ ellen... Na, de hol is tartottam? Bazsi mit csinálhat? Vajon tényleg bekeni magát naptejgel? Remélem nem ég le. Hú, és a kamra is romokban, jó, hogy ezer éve megvettem ezeket az üvegeket, hogy szépen rendszerezzek mindent ... és Hena is megkért, hogy írjunk a plébániai újságba. Mindjárt itt a határidő. Micsoda??

Már csak egy kicsivel több, mint egy hét. Oké. Isten jelenléte az életemben... Isten az én életemben ... Pont most? Egy ilyen hét után? Drága András atya... Anyut két hét

múlva műtik, utána biztos lesz sugár. És kemó? Én most erről nem tudok írni. Felhívom Henát.

Visszamondom. Ha most olyan lelkiállapotban lennék és időm is lenne, azért biztos jó kis cikket lehetne írni. Mondjuk 3500 karakterben képtelenség összefoglalni a hitem lényegét, meg, hogy mikor volt, van jelen az Úr az életemben. Felsorolásszerűen lehetne csak. Az tuti.

Beleírnám például, hogy akkor, amikor még csak együtt jártunk Bélával és majdnem szakítottunk és akkor én végső elkeseredésemben Szombathelyen bementem a Székesegyházba és azt mondtam – és talán életemben először valóban úgyis gondoltam, – hogy oké Uram, legyen a Te akaratod szerint. Ha Te úgy akarod, hogy ez az ember ne az én életem párja egyen, akkor legyen úgy. Aztán egyszer csak felhívott. Múlt héten volt a 11. házassági évfordulónk. Azt hiszem a jó Isten akkor egy kicsit fejbekólintotta...

Meg azt is beleírnám, hogy milyen sokat vártunk Bazsira, de mégis itt van. A naponta megtett Zalaegerszeg-Szombathely távon volt egy Szűzanya szobor. Mikor megláttam, imádkoztam Máriához. Hogy lehessen gyermekünk. Minden nap, amíg

be nem értem a céghez. Utólag, mikor már vártuk Bazsit, azt is megtudtuk, hogy egyik barátunk édesanyja szentmisét mondott ugyanezért. Csíkszeredában. Innét 1000 kilométerre. Hát nem nagy-szerű az Úr? Jól van, nem sírok.

Aztán biztos beleírnám az ovit. Ahova megint csak az Úr vezetett minket. Három éve még csak annyit tudtunk, hogy a Szent Család ovi-ban kétszer is kiviszik a gyerekeket az udvarra, a levegőre. Így három év után kissé szégyenlem magam, hogy akkor ez volt a fő motivációjuk. Hiszen az ovi egy evangelizációs hely. Ahol nemcsak a katolikusok, hanem minden keresztény család jól érzi magát. Ahol a gyerekek, a szülők és az összes ott dolgozó szereti és támogatja egymást. És imádkoznak egymásért. Ha nekünk nincs ez az ovi, akkor az életünkből kimaradnak az ovis zárandoklatok, az apák napják, a keresztutak, a megannyi lelki ajándékkal járó együttlét, az igazi testvériség meg- és átélése. Gyakran eszembe jut Andi néni gyakran hangoztatott mondata. „Ez a jó Isten óvodája.” Igen, valóban az.

A végén pedig nem hagyhatnám ki az egyik legfontosabbat. Az Olajfa közösséget. A mi drága családos közösségünket. Ami szintén az ovi-

ból nőtt ki és ahova az egyik átlagosnak tűnő októberi délután Péter „csak úgy” (köszí, Uram!) meginvitált minket, ezzel nem kis meglepetést okozva a többieknek.

Az Olajfa a mindennapjaink része. Igazi hús-vér közösség. Egy védőháló. Néha feszültség, nézeteltérés, bánat terheli, de legtöbbször tele van örömmel, tiszta, Istentől kapott örömmel és sok-sok szeretettel. Nem tökéletes emberek gyülekezete, hanem a jó Istent kereső és szeretni vágyó családok köteléke.

Szóval a nagy dolgokban ott van és ott is volt velünk a jó Isten egész életünkben, ebben biztos vagyok. És a kicsikben? Hát persze, azokban is. Ott van Ő velünk a reggeli kávéban, a Balaton hullámaiban, az eső utáni napsütésben, a méhecskék döngésében és egy idegen mosolyában. Hogy is fogalmazta ezt meg olyan szépen Wass Albert?

*„Fűben, virágban, dalban, fában,
születésben és elmúlásban,
mosolyban, könnyben, porban, kincsben,
ahol sötét van, ahol fény ég,
nincs oly magasság, nincs oly mélység,
amiben Ő benne nincsen.
Arasznyi életünk alatt
nincs egy csalóka pillanat,
mikor ne lenne látható az Isten.”*

